

Min første tur til Lofotfiske med en levende gris i bagasjen hjem

Jeg var det som den gang ble kalt for Skårunge, yngste mann om bord. Året var 1952, og jeg var ikke fylt 16 år enda. Jeg fikk være med Sverre Rosvoll i hans båt som var ca. 35 fot, og jeg husker at vi var 6 mann på båten. Det var også en jente med som kokk, og hun bodde på land i rorbua. Vi rodde i Stamsund og fisket med garnbruk. Vi hadde rorbu i Hartvågen, der vi også solgte fisken. Vi kom til Lofoten tidlig i januar og dro hjem igjen først i april.

Jeg husker at det var litt tungt å komme seg ut av køya om morran. Det var en fast regel at ingen måtte gå til køys før fiskerimeldingen var ferdig på radio, det var visst 22.30, og så var det å stå opp klokka 05.00.

Vi måtte ro ut til båten, den lå et stykke ute i vågen. Som regel var det kaldt, og jeg var yngste mann om bord, 15 år derfor var jeg ikke så barsk som de eldre karene. Jeg husker også at oljehyret alltid var litt vått og kaldt når jeg skulle ta det på. Det var ikke så lett å finne en tørkeplass for oljehyret på båtene som ble brukt den gangen. Turen utover til der vi hadde garn stående tok ca. en time.

Den første tiden av vinteren driftet vi som regel på kanten av egga. Egga var kanten mot dypet i Vestfjorden. Det var ikke alltid like trivelig med turene fra og til land. Jeg kunne sjelden gå ned i lugaren, fordi jeg var som regel litt sjøsjuk, og det var heller ikke varmt i lugaren. Men noen ganger kunne det også være godt vær og da kunne jeg sitte i lugaren. Av mannskapet var det en gutt som var ett år eldre enn meg, og vi var som gutter flest; men det var ikke alltid like fornuftig det vi fant på. Dette var en av de gangene det var godt vær, og vi var da i lugaren. Det hadde seg slik at en av de gamle karene brukte skråtobakk. I et skap i lugaren hadde han et lite lager av ferdigkuttete biter av sorten. Dette ble en stor fristelse for oss, og det gikk ikke likere til enn at vi motsto ikke den fristelsen. Til å begynne med gikk det ikke så verst, men så ble vi litt rusa, og så skulle vi forsøke å få hverandre til å svelge noe av det vi tygde på. Det er vel unødvendig å fortelle hvordan det gikk, men jeg vil nu si så mye at det etter hvert ble mye verre enn sjøsyken pleide å være, og vi var begge helt hvit i fjeset.

Men så var det grisen, det var jo den jeg skulle fortelle om. Det var vanlig den gang at når vi var ferdig med fisket, så skulle vi kjøpe gaver å ta med til dem som var hjemme. Vi kalte det Lofot-gaver. Det var ikke så lett å finne på noe, men så kom jeg på at kanskje kunne jeg kjøpe en grisunge. Det var en grisefarm langt oppe i bygda Hartvågen. Men så var det å få tak i denne grisungen, den skulle jo helst ikke lide vondt på turen over Vestfjorden. Jeg fikk da fatt på noen bord og spiker, og så snekret jeg sammen en kasse som var tre ganger større enn den behøvde å være. Jeg fikk låne en kjelke, og så bar det i vei til grisefarmen. Jeg husker det i dag at det var en slitsom tur. Grisen skrek forferdelig og jeg var liten og ikke så sterk, så det var nok et komisk syn når jeg var på tur tilbake til rorbua. Kassen med grisungen ble så plassert i rommet på båten til vi kom hjem, og den ble da tatt på land. Dette var vel en litt orginal Lofot-gave, men hjemme ble de svært glad for gaven.

Garle